

NENA TRAMOUNTANI

LET
&
ZAPOMEŇ

ROMÁN

LEŤ &
ZAPOMEŇ

Original title: Fly & Forget
by Nena Tramountani
© 2020 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alice Rahmanová, 2022
Cover © bürosüd, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-0644-0 (pdf)

LEŤ & ZAPOMEŇ

NENA TRAMOUNTANI

*Pro všechny, kteří se nedožijí svých dvacetin.
A pro ty, kteří to musí zvládnout bez nich.
Jednoho dne to bude snesitelnější.*

PLAYLIST

Billie Eilish • *bury a friend*

Imagine Dragons • *Demons*

Arctic Monkeys • *I Wanna Be Yours*

Lewis Capaldi • *Someone You Loved*

Myles Green • *Petrified*

Oh Wonder • *Technicolour Beat*

Astrid S • *Emotion*

LSD • *Genius*

Jonas Brothers • *Sucker*

Marina • *How to Be a Heartbreaker*

Disclosure ft. Eliza Doolittle • *You & Me* (Flume Remix)

flora cash • *You're Somebody Else*

Landon Pigg • *The Way It Ends*

Duncan Laurence • *Arcade*

James Blunt • *The Truth*

Dermot Kennedy • *Power Over Me*

Imagine Dragons • *Bad Liar*

Selena Gomez • *Same Old Love*

Ludovico Einaudi • *The Path Of Fossils* – Part 3

Jessie Reyez • *Great One*

Mumford & Sons • *Woman*

Astrid S • *Hurts So Good*

Imagine Dragons ft. Elisa • *Birds*

1. KAPITOLA

POKUD TO NENÍ V POŘÁDKU, NENÍ KONEC

LIV

„Zůstaň stát.“

„Promiň, Joshi, ale už opravdu musím jít, na posledních dvou schůzích se na mě dívali, jako bych spáchala smrtelný hřích, jen proto, že jsem zapomněla dvě čárky. Neměli mě rádi od začátku a teď...“

Ještě metr ke dveřím, pak jsem v bezpečí. Jenom jsem se potřebovala dostat na schodiště, tam mě nebude sledovat, aby neriskoval, že ho uslyší všichni naši sousedé.

„Otoč se a podívej se na mě.“

„Později, jo?“ Sama jsem slyšela, jak hystericky zním. Chladná klika v mých prstech byla jako záchrana. Téměř jsem to zvládla.

„Ne,“ zvolal a já jsem se téměř zhroutila. Kdy naposledy zvýšil hlas?

„Později si vymyslíš další výmluvu. Jako těch posledních zatracených pár týdnů.“

Ztuhla jsem, což se ukázalo jako velká chyba.

V příštím okamžiku se vmákl mezi dveře a mě. Jeho pohled se mi vpíjel do kůže.

Rychle jsem odvrátila zrak. K párům bot povalujícím se kolem, na věšák, na špičky mých bot. Dívám se kamkoli, jen ne jemu do obličeje.

„Už toho mám dost.“ Náhle začal šeptat. „A myslím, že i ty už toho máš dost. Jinak bys přede mnou pořád neutíkala.“

Brada se mi roztrásla. „Neutíkám. Musím jít na schůzku týmu. Dnes se koná redakční schůze k příštímu číslu. Nemůžu...“

„Liv.“

Ticho.

Narovnala jsem ramena a zvedla hlavu. „Co chceš?“ Mělo to znít vyzývavě, ale bohužel se mi zlomil hlas, jako bych se měla rozplakat.

Sáhl mi na ruku. Jantarové oči se mu podezřele leskly, ale když promluvil, znělo to odhodlaně. „Chci udělat to, co jsem měl udělat už dávno.“

Bylo mi na zvracení. Měla jsem se předtím spokojit s kávou, a ne se ještě nacpat ovesnou kaší.

„Nemám tušení, o čem mluvíš.“

„Ale ano, máš. Pojďme do obývacího pokoje.“

Setřásla jsem jeho ruku. Batoh mi sklouzl z ramene a s bouchnutím dopadl na zem. „Ne.“

S hlubokým povzdechem se opřel o dveře. „No, tak to bude drsné. Měli bychom se rozejít.“

To snad není pravda. Bože, to přece nemůže myslet vážně...

„To bychom neměli.“ Nic jiného mě nenapadlo. Na to jsem byla příliš v šoku.

„Ježíši, Liv! Chceš snad takhle pokračovat? To mi chceš vážně vykládat, že jsi se mnou šťastná?“

„My... my...“ Gestikulovala jsem směrem k obývacímu pokoji. „Nastěhovala jsem se sem před třemi měsíci. A byl to *tvůj* návrh! To nedává žádný smysl!“

Znamé rysy jeho obličeje ovládl nevěřící výraz. Rezignovaně si rukou přešel po tmavém strništi. „Neodpovídáš na moji otázku.“

„Ano, samozřejmě že jsem šťastná,“ řekla jsem, zatímco nevolnost zesílila. „Patříme k sobě.“

Neradostně se zasmál. „Nebo nemůžeš vydržet sama.“

Ne, ne, ne! Rozhovor se nesmí ubírat tímto směrem, jinak začnu křičet...

„Nebo nejsi ty šťastný se mnou? Co kdybys to řekl, místo abys mě obviňoval?“

„Jsi věčně duchem nepřítomná. Jako prázdná skořápka. Chápu, že by se tak choval každý, ale o to nejde. Upřímně řečeno, nejde o tvého bratra. Vždycky jsem tě chtěl. Se vším, co k tomu patří. Stačilo mi být s tebou, protože jsi láska mého života.“

Svitla mi naděje a překryla surovou realitu. „Jsi přece také...“

„Neopovažuj se tu větu dokončit,“ vyjel na mě, „jestli ti ke mně zbylo něco jako úcta.“

Sakra. Přemýšlej, Liv. Přemýšlej!

„Vím, že to se mnou není vždycky jednoduché,“ nasadila jsem smířlivější tón. „Mám teď velké problémy se studiem a v redakci vládne ten nejhorší konkurenční boj. Co kdybychom zase někdy vyrazili na výlet? Na víkend do Brightonu nebo tak něco?“

Zavrtěl hlavou. „Přestaň lhát sama sobě. Už je to několik měsíců, co jsme spolu naposledy opravdu mluvili. A je to moje chyba, protože jsem před tím zavíral oči. Nechtěl jsem si připustit realitu. Ale už to nevydržím. Nejsem tvoje provizorium, Liv.“

Třásla jsem se po celém těle. „Nikdy jsi nebyl mým přechodným řešením. Po Rileyem... to byla těžká doba. A ty jsi tu pro mě byl, za což jsem ti neskonale vděčná. Ale to bylo před lety, Joshi.“

„Nejde ani o Rileyho. Jsem ten poslední, kdo by ti to vyčetl. Jde o...“

„Zmlkni!“ zařvala jsem, ještě než jsem si vůbec uvědomila, co se děje. Jen stěží jsem se ubránila tomu, abych si nezakryla obě uši. Snesu všechno. Všechno kromě tohoto.

„Poslechni si sama sebe!“ Josh, který vždy zůstával klidný. Josh, s nímž se vůbec nedalo pořádně hádat, se rozkřičel. „Nemůžu ani vyslovit jeho jméno, to je přece zvrácené. Riley kurva umřel. Riley, ne Noah!“

Z očí mi vytryskly horké slzy a stékaly mi v čůrcích po tvářích. Jen jediné slovo. NOAH. Čtyři písmena. Stačila k tomu, abych byla rozervaná...

„Byl to zbabělec, který tě nechal na holičkách. A přesto tě dokáže rozplakat jen on, i když jsem to já, kdo se s tebou právě teď rozchází.“

Poslepu jsem nahmatala svůj batoh. „Musím jít,“ hlesla jsem, aniž bych se na něj podívala. Překročil neviditelnou hranici a já už s ním nedokázala strávit v jedné místnosti ani vteřinu.

„Jasně, zdejchni se. Jako vždycky. Stejně už jsem všechno řekl.“ Odstoupil ode dveří. „Později jedu k rodičům. Takže s hledáním bytu si můžeš dát na čas, já se do Londýna vrátím až za dva týdny.“

Jeho byt. Jeho pravidla. Vypadalo to, že má všechno promyšlené.

Už jsem mu nevěnovala ani pohled, vzala jsem za kliku, překročila práh a zabouchla za sebou dveře.

I když se celé mé tělo ještě před pár vteřinami chvělo napětím, ve chvílce se ve mně rozhostil téměř přízračný klid. Ale slzy tekly dál, až jsem měla šedé schodiště před očima rozmazané.

Co teď?

Co teď, sakra?

* * *

Trvalo mi celou cestu na stanici metra, než jsem byla schopna znovu jasně myslet. Měla jsem pocit, že mi na obličej dopadly snad tři litry dešťové vody. Alespoň jsem mohla tvrdit, že za můj rozmazaný make-up může bouřka.

Než jsem se protlačila do přeplněné linky na Piccadilly, moje prsty už žily vlastním životem a navzdory špatnému signálu proklikávaly všechny portály sdíleného bydlení, které mi vyhledávač vyplivl. Ignorovala jsem chat z redakční skupiny, který na mě neustále blikal – za chvíli se o něj postarám. Není čas na sebelítost. Josh ten rozhovor plánoval už dlouho, tím jsem si byla jistá. Nebyla to zkratová reakce. Takže jsem musela jednat dřív, než můj mozek pochopí, co se právě stalo. Nikdy se nezastavit. Stále pokračovat.

„Jsi věčně duchem nepřítomná...“

Palcem jsem najela na šipku, abych aktualizovala stránku, když mi někdo vrazil do zad loket a zároveň batoh. Zhluboka jsem se nadechla a zírala na svůj zamrzlý displej, jako bych tím mohla proces urychlit. Získat místo na koleji by trvalo příliš dlouho. To znamená, že si musím vybrat mezi sdíleným bytem a garsonkou. Vlastně pro mě bylo nepředstavitelné žít v těsném prostoru s cizími lidmi. Ještě nepředstavitelnější však bylo najít v Londýně cenově dostupnou garsonku.

„Další zastávka: Holloway Road.“

Nikdo nevystoupil, zato se tři lidé do kupé vmáčkli.

Dýchala jsem ústy a nasadila si sluchátka do uší. Poté, co jsem si vybrala playlist Billie Eilish, pustila jsem hudbu naplno a přes mocné kývání vlaku jsem začala psát. Prsty mi létaly po písmenech, dokud jsem na King's Cross nepřestoupila na Metropolitní linku, která byla přinejmenším stejně plná. Hudba přehlušila každé „Promiňte!“ a každou nadávku uhýbajících cestujících.

Když jsem dokončila svůj popis, zvedla jsem oči od obrazovky.

Komunikativní, otevřená, zkušenosti se sdíleným bydlením. Znělo to docela hezky. A byla to lež v každém jednotlivém bodě.

Než jsem však stačila o svém popisu ještě více zapochybovat, vjel našťěstí vlak do stanice Euston Square. Uprostřed davu jsem vplula na nástupiště a protlačila se kolem dvou studentů architektury na eskalátor. Nesli spolu objemný model budovy a já si musela dávat sakra velký pozor, abych nedostala rohem do obličeje. Jakmile jsem dorazila nahoru, s úlevou jsem se nadechla čerstvého březnového vzduchu a chystala se vyrazit směrem k Bloomsbury Coffee House – místu našeho dnešního týmového setkání – když píseň „Bury a Friend“ náhle přerušil příchozí hovor. Srdce se mi zastavilo a mé myšlenky začaly vířit.

Josh.

Lituje naší hádky. Protože to nebylo nic jiného – hádka. Nedělali jsme si snad vždycky legraci z toho, že nejsme jako ostatní páry, protože jsme se za necelé tři roky ani jednou nepohádali? Ha, přece jen jsme úplně normální! Byl to jen další krok v našem vztahu. Večer mu na gauči u pizzy a vína přečtu, co jsem napsala kvůli sdílenému bydlení, a společně se tomu zasmějeme...

Plná naděje jsem přijala hovor.

„Miláčku?!“

Hlas v telefonu mi málem roztrhl ušní bubínky, divže jsem neupustila mobil. Ztlumila jsem zvuk a zrychlila krok. Vedle mě zastavil červený dvoupatrový autobus a o kus dál zatroubilo auto, protože nějaká dívka přecházela ulici na červenou. Minula jsem ošklivou novou budovu univerzitní nemocnice a upřela zrak na stavbu z červených cihel za ní, která s ní byla v ostrém kontrastu a v níž sídlilo výzkumné oddělení. Její architektonická krása byla dnes k nesnesení. Teď hlavně nebrečet.

„Liv? Slyšíš mě?“

Odkášala jsem si. „Ahoj, mami, teď je to trochu špatné, jsem na cestě na redakční schůzku.“

Ne že by se moje mamka v jakémkoli vesmíru nechala odbýt takovým prohlášením.

„Potkala jsem v Sainsbury's Islu,“ vyrukovala okamžitě s důvodem svého telefonátu a jako by mi tím podrazila nohy. Isla je největší drbna v Británii. A bohužel taky Joshova máma. „Řekla mi, že Josh přijede na pár dní do Bathu. Proč nepřijedeš s ním? Je u vás vše v pořádku?“

Jsem v háji. Ale bez boje to nevzdám.

„To myslíš vážně, mami? To, že Josh bere studium na lehkou váhu a uprostřed semestru si bere volno, neznamená, že jsem na tom stejně!“

Dobře, to bylo fakt hnusné, zejména proto, že není žádným tajemstvím, že dokonalý Josh je ve studiu eso. Můj pravý opak.

„Víš, jak nabitý mám rozvrh?“ Otázka byla řečnická – máma a táta věděli o každém mém kurzu.

„Zníš divně.“ Úplně jsem viděla, jak na druhém konci linky krčí nos. „Seš si jistá, že je všechno v pořádku?“

„Zním vystresovaně! A musím zavěsit.“

„Liv!“

„Mám tě ráda, mami,“ zvolala jsem a ukončila hovor dřív, než stačila něco odpovědět.

Moji rodiče jsou skvělí, podporují mě, kde se dá. Ale stačí jedno špatné slovo a celou noc nespí obavami, jestli se jejich nebohá dcera nedostala do potíží v tom nebezpečném milionovém městě. Přehánějí, ale jejich instinkty se většinou nemýlí, protože bohužel na sto kilometrů vycítí, když se někde něco šustne.

Takže jsem neměla na výběr. Klikla jsem na „oblíbené“ a vytočila Joshovo číslo, zatímco mi srdce v hrudi divoce bušilo. Automaticky jsem prošla obvyklou cestou kolem

knihovny a párkrát jsem se srazila s některým z protijdoucích studentů.

Josh to zvedl až po osmém zazvonění. Při zvuku jeho hlasu se ve mně všechno stáhlo.

„Liv, myslím to vážně. Víím, že si teď nejspíš říkáš, že jsme se právě pohádali a že to zvládneme, ale musíš s tím přestat. Potřebuji odstup, OK?“

Nenávidím ho. Tolik ho nenávidím za to, že mě zná skrz naskrz. A zároveň bych se před ním chtěla vrhnout na kolena, vzlykat a prosit ho, aby mě vzal zpátky.

„Ani nevíš, jak je pro mě těžké. Nemáš ani ponětí. Protože vždycky jde o tebe.“

„Neměj starosti, nechtěla jsem tě obtěžovat,“ zavrčela jsem. „A ani já nežiju ve světě iluzí. Jen jsem tě chtěla požádat, jestli bys nemohl chvíli počkat, než o nás řekneš rodičům.“

„Jak prosím?“

„Tvoje máma to zatepla řekne mojí a pak se rozpoutá peklo. Znáš moje rodiče. Všeho nechají a přijedou do Londýna.“

Chvíli mlčel a já jsem neslyšela nic než ruch kolem a hukot krve v uších.

„Proto jsi mi zavolala?“ zašeptal nakonec. „Takže nežijíš ve světě iluzí?“

„Joshi, prosím, znáš je! Nejspíš mě donutí, abych se k nim nastěhovala a každý den dojížděla na univerzitu. Jsou přesvědčení, že bez tebe nejsem schopná přežít.“

„A? Mýlí se v tom tak moc?“

Zalapala jsem po vzduchu.

„Jdi k čertu, Liv.“

Nevyznělo to nepřátelsky. Za touto jedinou větou se skrývaly měsíce, ne, roky bolesti. Bolesti, kterou jsem vždycky ignorovala, protože jsem byla opravdu sobecká mrcha.

Za okamžik byla linka hluchá – a já jsem byla připravená udělat totéž, jako to děvče z dřívějšího, a vyrazit do ulic bez ohledu na následky.

Horší už to být nemůže, ne?

Cassie: Už jste tu všichni?

James: Všichni kromě Liv...

Lauren: Překvápko.

Cassie: Je vůbec ještě v týmu? Nepřerušila studium?

Zprávy v chatu byly už půl hodiny staré. Schovala jsem telefon a otevřela dveře do kavárny, i když všechno ve mně křičelo, abych se stáhla, šla domů a zahrabala se s pláčem do postele. Ale bohužel jsem už neměla žádný domov. Moji redakční kolegové se ve skupinovém chatu obvykle drželi při zemi a omezovali se na našťavané pohledy. Samozřejmě si zrovna dnes vybrali den, kdy upustili od falešné zdvořilosti.

Vůně čerstvých citronovo-rozmarýnových koláčků a mleté kávy mě polechtala v nose, když jsem vstoupila. Kavárna byla poněkud skrytá v suterénu hotelu St. Athans, ale mezi studenty byla velmi oblíbená, protože nabízela wi-fi a snídaně po celý den, a proto bylo i dnes nabito. Lauren trvala na tom, že se zde budou konat naše důležité týmové schůzky, i když jsme měli k dispozici malou kancelář v kampusu.

Lauren byla šéfredaktorkou *Newsflash*, studentského univerzitního časopisu, pro který jsem pracovala od začátku studia, a měla také kontakty na *The Gentlewoman*, nejlepší londýnský časopis o umění a kultuře, tedy na mého vysněného zaměstnavatele. Už jen dostat se tam na pohovor bylo nesmírně obtížné, natož postoupit do druhého kola. Poprvé mě pozvali během posledních semestrálních prázdnin a nedávno i na druhý pohovor, který se měl uskutečnit za několik týdnů. Teď jsem však netušila, jestli jsem schopná tuto práci zvládnout, i když se jednalo pouze o stáž.

Zrzavou kudrnatou hlavu Lauren jsem objevila u kula-
tého stolu ve vzdáleném rohu vedle baru. Cassie a James
seděli naproti ní.

Těsně předtím, než jsem přišla k jejich stolu, všichni tři
vstali a vzali si bundy. Srdce mi spadlo až do kalhot.

„Ahoj, lidi,“ vynutila jsem ze sebe úsměv. „Opravdu se
omlouvám za zpoždění, já...“

„Ach, Liv, to je od tebe hezké, žes nás poctila svou návště-
vou,“ přerušila mě Lauren kousavě, zatímco Cassie a James
si sbalili věci a beze slova zmizeli.

„Co se ti stalo s obličejem?“

Reflexivně jsem si přejela hřbetem ruky po zaschlých sl-
zách na tvářích a zamumlala něco o dešti.

„Mohla sis ušetřit cestu,“ odpověděla Lauren s povyta-
ženým obočím a vyhrabala něco z kabelky. „Ale vlastně je
to dobře, aspoň ti mohu vrátit tohle. Ať už je to cokoli.“ Její
hlas zesílil a několik hostů u okolních stolů otočilo hlavy
naším směrem.

Vzala jsem list papíru, zatímco mi do tváří stoupalo hor-
ko. Byl to můj vytištěný článek z minulého týdne „Osm nej-
tajnějších míst, kde se můžete v Londýně učit“. Byl celý po-
čmáraný červenými korektorskými značkami.

„Zadání bylo tři tisíce pět set znaků, tohle nejsou ani tři
tisíce. Kromě toho se stále opakuješ a o stylistických hrů-
zách v poslední větě nechci ani mluvit.“

Otevřela jsem pusku a zase ji zavřela. Co jsem mohla říct?
I když byla protivná, měla pravdu. Ten článek byl katastro-
fa. Jako v transu jsem ho psala, když jsem se potulovala od
kavárny ke kavárně, abych se vrátila domů až po půlnoci
a našla Joshe, jak spí.

„A na třetím místě jmenuješ Britskou knihovnu? Promiň,
Liv, ale to má být vtip? To je tvůj druh humoru?“

„Je mi to líto,“ zakuňkala jsem s velkým knedlíkem v krku
a odkašlala si. „Poslední dobou jsem byla hodně roztěkaná.“

Její růžově namalované rty se zkroutily do posměšného úsměvu. „Upřímně řečeno, proč jsi vůbec v redakci? Tuhle otázku si klademe už nějakou dobu.“

Jsem v redakci, protože chci být novinářkou, ty blbá krávo.

Ráda jsem vedla rozhovory. Vylákala jsem nejružnější lidi z jejich komfortní zóny a s potěšením navázala, když v rozhovoru nastala pauza, za kterou se mohl skrývat další velký příběh. Líbilo se mi vnášet do záplavy informací strukturu a přehlednost. Milovala jsem sílu jazyka. Potřebovala jsem také kredity pro závěrečnou zkoušku a pro to, abych měla vůbec šanci dostat se do užšího výběru na práci ve svém oblíbeném časopise.

Bylo mi jasné, že jsem poslední dobou nebyla v nejlepší formě. Smutek přicházel ve vlnách, stejně jako osamělost. Měsíce bylo vše v pořádku a dařilo se mi zapudit trýznivé myšlenky, ale pak zase stačila maličkost, aby se všechno vrátilo a pohltilo mě. Ale i když můj poslední článek – a možná i ten předchozí – byl mizerný, dokážu psát velmi dobře. Slova mě poslouchají jako nic jiného na světě. Jen procházím špatným obdobím, sakra!

„Rozešel se se mnou můj přítel,“ řekla jsem a při těch slovech mě pálo v krku, jako by mi do něj někdo vložil oheň. Jak moc jsem byla ubohá? „Nejsem teď ve své kůži, ale mohu se zlepšit.“

„Život není koncert zbožných přání, Liv. Později v práci taky nemůžeme své soukromé problémy uplatňovat jako omluvu pro lenost.“

„Jsou ještě volná témata pro příští číslo?“ Stálo mě to poslední zbytky sebeovládání, abych nepropukla v pláč nebo na ni nezačala křičet. „Beru cokoli, co mi dáte.“

Přehodila si kabelku přes rameno a pokrčila rameny. „Neuraz se, ale chtěla bych se ještě jednou zásadně zamyslet nad tím, jak smysluplná je tvá účast v *Newsflash*. Protože jediné, co teď děláš, je, že nám přiděláváš práci.“

Než jsem stihla cokoli namítnout, dotkla se mě s ponižujícím gestem na rameni a opustila kavárnu.

Když jsem se opatrně rozhlédla, bylo mi jasné, že se na mě teď upírají všechny oči. V tu chvíli ke mně ještě přistoupila servírka s lítostivým pohledem.

„Chcete si něco objednat? Pokud ne, ráda bych ke stolu posadila tamhle tu skupinu.“ Ukázala k východu, kde si mě se zvědavým výrazem prohlíželo pět lidí.

Místo odpovědi jsem se otočila a vyběhla z podniku. Vypadalo to, že jsem se zmýlila: mohlo to být ještě mnohem horší.

Když jsem hledala útočiště, napadla mě spontánně hlavní budova univerzitní knihovny. Blížilo se další zhroucení a já jsem se nechtěla vystavovat na veřejnosti, kdyby mě to smetlo. Proto jsem se v dešti rozběhla zpátky do velkolepé budovy s vysokými sloupy a zdobenou kopulí v řeckém neoklasicistním stylu, nechala si čtečkou zkontrolovat studentský průkaz a vyhledala toalety v prvním patře.

Za normálních okolností mě štukový strop a impozantní čítárna vždy znovu přivádějí do stavu ohromeného úžasu. Ani po dvou a půl letech studia jsem si ještě na ten luxus nezvykla. Dnes mi to však nepřipadalo jako výsada, ale jako povinnost. Jako bych byla úplně mimo.

Alespoň záchody vypadaly opuštěné. Malý záblesk naděje v tomhle katastrofickém dni.

Naklonila jsem se nad prvním umyvadlem a zhrozila se svého odrazu v zrcadle. I když jsem měla pod černým kabátem jeden ze svých oblíbených vintage kousků – červené manšestrové šaty s lacem v kombinaci s černobílou pruhovanou košilí –, nemohl můj krásný outfit odvést pozornost od zbytku: oříšková ofina se mi ošklivě lepila na popelavou pleť, tmavě hnědé oči lemovala stékající řasenka a červená rtěnka byla rozmazaná, takže jsem si bezděčně vzpomněla

na svůj poslední halloweenský kostým. S Joshem jsme šli na domácí večírek do Shoreditch a inspirovali se pátou sérií *American Horror Story*. Teď jsem prožívala svůj vlastní hororový příběh – a ten teprve začínal.

Jak se mohl takhle vzdát tří let? Nejhorší bylo, že jsem odpověď na svou otázku znala až příliš dobře. Nestalo se to přes noc. A nic z toho pro něj nebylo snadné. Znala jsem Joshe. Říkal pravdu, to jsem věděla. Stálo ho všechny síly, aby mi řekl ty zdrcující věty. Tři roky v sobě dusil pochyby. Žárlivost. Vztek. Stejně jako on zavíral oči před mými propady, já jsem ignorovala jeho pohledy, které se v posledních týdnech hromadily. Osamělost mi nebyla cizí, ale takovou jsem ještě nezažila. Noc co noc sdílet jednu postel, každý den vést rozhovory, ale nikdy ne o těch opravdu důležitých věcech. Spolu, a přesto stále sami. Stali jsme se mistry v tom, jak kolem sebe tančit. Josh mě nikdy nekonfrontoval s Rileyem. Toto téma bylo tabu a on vždy velmi pečlivě respektoval mé hranice. Ale pokud byl Riley tabu, co to bylo s *ním*?

Můj ubohý odraz se mi rozplynul před očima. Uzavřela jsem ho v nejzazším koutku své mysli. Tam, kde se skrýval zdroj mé bolesti a kde byly vzpomínky, které mě dostaly na kolena. Bylo to místo, kam jsem už nikdy nechtěla vstoupit.

Kdyby mě Riles takhle viděl... Někdy jsem se bála, že se jednoho dne probudím a zapomenu jeho posměšný smích, ale v takových chvílích jsem ho slyšela naprosto jasně. Stejně jako jeho hlas.

„Propána, Liv,“ řekl by, „vždycky musíš být dokonalá dcerka. Hodná holčička, která dodržuje zásady. To máš za to, že jsi šprtka a žiješ dokonale naplánovaný pohádkový život. Jsi na Joshovi úplně závislá, že jo? Sestěhovat se s přítelem ve dvaceti letech, kdo to dělá, prosím tě? A ještě k tomu do bytu, který je napsaný na něj... Taková začátečnická chyba! Víš, co dělají jiní lidé v tvém věku? Co bych dělal *já*? Jsi

přece v nejlepších letech! Chod na večírky, bav se a neber všechno tak strašně vážně. A co takhle pár nových přátel mimo tvůj vztah?“

Dveře na toalety se s táhlým skřípěním rozletěly a já se rychle sklonila nad umyvadlo, abych si špláchla vodu na obličej. Bublání zrezivělého kohoutku našťěstí přehlušilo mé vzlyky.

Narovnala jsem se, až když už jsem neslyšela žádný zvuk, a okamžitě jsem sebou trhla. Jen metr ode mě stála dívka. I přes podpatky mých bot Vagabonds byla o něco vyšší než já, odhadem zhruba metr sedmdesát. Měla na sobě hořčicově žlutý svetr s nápisem *Zeptej se mě na můj feministický program*, zastrčený do světlých mama jeans, které dokonale kontrastovaly s její tmavou pletí a lesklými černými kudrnami. V rukou držela několik zlatě zbarvených letáků. Zřejmě ze mě v dohledné době nehodlala spustit oči.

Znovu jsem se obrátila k zrcadlu.

Skvělé. Voda ještě více rozmazala šminky. Teď jsem opravdu vypadala jako mrtvola.

Dívka se sehnula, vytáhla ze zásobníku vedle dveří papírové ručníky a podala mi je.

„Proč bulíš?“ chtěla vědět, zatímco jsem si utírala obličej.

„Nebrečím, jen jsem se dostala do bouřky,“ vysvětlila jsem s posmrkáváním.

„Kdepak, jasně.“ Přistoupila ke mně a opřela se o umyvadlo. Měla nevyzpytatelný výraz.

„Takže?“

„Už jsi někdy slyšela o právu na soukromí?“ zasípala jsem a okamžitě se kousla do spodního rtu, jako bych tím mohla slova vrátit. Skvělé, teď jsem byla hrubá na úplně cizí holku, která se asi jen snažila být milá.

Usmála se a její mechově zelené oči se rozzářily. „To je jen pro nudné lidi.“

Hodila jsem poslední papír do koše a ukázala na kabinky za námi. „Nechce se ti na záchod?“

„Vlastně jo, ale ty jsi napínavější.“ Podala mi ruku. „Matylda.“

Upřeně jsem se zahleděla na její ruku. Byla stále tak přátelská, i když jsem jí už dvakrát dala šanci, aby se z celé situace vyvlékla. A dokonce se jí přitom podařilo nevypadat lítostivě. Setkala jsem se jen s upřímným zájmem.

„Liv,“ odpověděla jsem, a potom, dřív než jsem s tím stačila něco udělat, jsem se ten den už potřetí rozplakala.

Matylda ani nehnula brvou. „Jak vnímáš fyzický kontakt s cizími lidmi?“

„C-co?“

„Páni, to vyznělo hodně špatně.“ Zavrtěla hlavou, zřejmě sama nad sebou. „Neboj se, nechci tě odvléct. Chtěla jsem se jen zeptat, jestli tě můžu obejmout, nebo jestli bych to tím jen nezhoršila.“

Bezmocně jsem pokrčila rameny. Z hrdla se mi ozval manický smích a unikl přesně v okamžiku, kdy ke mně udělala krok a objala mě kolem ramen. Vlastně jsem před nikým nebrečela, to bylo moje zlaté pravidlo, a už vůbec ne před cizími lidmi, ale slzy mi stékaly po tvářích, jako by nebylo zítřka, navzdory absurdní situaci. Bylo toho na mě moc.

„Krásně voníš,“ zahuhlala jsem do jejích kudrnatých vlasů a opětovala její objetí. Bylo sice zvláštní, že mě utěšuje úplně cizí člověk, ale její sladká vůně a jemné pohyby, kterými mě hladila po zádech, byly uklidňující.

„Sì emocím, sì bláznovství, sì lásce,“ vykřikla teatrálně a odstrčila mě od sebe na délku paže. „Sì od Armaniho. Proto tak krásně voním.“

Opět jsem se musela zasmát a tentokrát to stačilo, abych zastavila proud slz.

„Tak, Liv. Lepší pustit to ven než to držet uvnitř. Řekni mi ty nejkrutější podrobnosti. Vylítla jsi u zkoušky? Zlomil ti

někdo srdce? Na všechno existuje řešení. A když nepomůže nic jiného, tak nájemní vrazi.“

Netuším, jak to dokázala, ale znovu jsem se zahihňala. „Proč jsi na mě tak milá? Vždyť se ani neznáme.“

„Jsi milá jen na lidi, které znáš?“

„Ani na ně ne. Proto to vždycky se všemi pokazím.“

„Vidíš, se mnou to nemůžeš pokazit. Jsem jen studentka psychologie na univerzitním záchodě. A opravdu tvrdá. Nic se mnou jen tak neotřeše.“

Znovu mi podala papírové ručníky, abych si utřela slzy z tváří.

„Ty studuješ psychologii?“

„Ano, a odpověď na tvou další otázku je také ano. Všichni máme problémy. Tohle je rozhodně klišé, které se potvrzuje.“

Obličej jsem měla celý oteklý, ale najednou mi všechno připadalo o něco lehčí.

Matylda se oběma rukama ztěžka opřela o umyvadlo a zkrřížila nohy. „Toto je jedinečná příležitost absolvovat se mnou bezplatné terapeutické sezení. Nedokážeš si představit, jak přehnaný je jinak můj honorář.“

„Pak by bylo pěkně hloupé, kdybych si to nechala ujít,“ zamumlala jsem.

„To by bylo.“

Něco v jejím pohledu mi dodalo odvahu. A překvapivě i naději.

„Rozešel se se mnou přítel,“ vyhrkla jsem. „Vím, že to zní naprosto triviálně. A naivně a hloupě a...“

„Dost, dost, dost,“ přerušila mě a zamračila se. „Doktorka Wakefieldová tě vždy vyslechne, ale jen pod jednou podmínkou. Přestaň na sebe být tak hnusná.“

„Doktorka Wakefieldová?“

„Moje maličkost.“

„I tak je to moje chyba,“ trvala jsem na svém. „Měla jsem to tušit už dávno. Ale místo toho jsem se k němu ještě

nastěhovala. Nevím, jak rychle seženu něco cenově dostupného. Nebo jak říct rodičům, že jsem to zvorala.“

Její tvář se rozzářila, i když mi to připadalo nepochopitelné. Vypadala, jako by se musela kousat do jazyka, aby mě nepřerušila.

„Víš, připadám si tak hloupě. Nikdy jsem nechtěla být taková ta, co se slepě do něčeho vrhá a je pak závislá na druhých...“

„Jak dlouho jste spolu byli?“ zeptala se, když jsem přestala mluvit.

„Skoro tři roky.“

„OK. A proč přesně je to tvoje chyba, že se s tebou rozešel? Zpackala jsi něco?“ Pokrčila jsem rameny a byla ráda, že sedí před zrcadlem. Aspoň jsem byla ušetřena pohledu na sebe.

„Ne tak, jak myslíš. Nepodváděla jsem ani nic takového.“

„Ty ho ale nemiluješ?“

„Prosím?“

Zvedla obě ruce. „Omlouvám se.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Josh a já patříme k sobě, chápeš?“

„Takže ho miluješ?“

„Jasně že ho miluju!“

„Ale to není důvod, proč pláčeš.“

„Jak to můžeš vědět?“ Najednou jsem byla zvědavá. Byl to skvělý pocit, mluvit s někým naprosto nezúčastněným. S někým, kdo nepatří do Joshuova fanklubu a nemyslí si, že vztah s ním je jedinou rozumnou možností v mém životě.

„Kdyby mě opustil můj dlouholetý přítel a vyhodil mě z našeho společného bytu, taky bych se cítila na hovno. Ale říkála jsi, že musíš rodičům vysvětlit, že jsi to zvorala. Nějak se mi nezdá, že by tvým největším problémem bylo ukončení vztahu.“

Se syknutím jsem se nadechla.

Okamžitě se ušklíbla. „Ach jo, omlouvám se, dělám to pořád. Měla jsem tě nechat domluvit a nevykládat nějaké

hloupé teorie, když tě vůbec neznám. Naprosto neprofesionální.“

„To je v pořádku.“ Mávla jsem rukou. „Ani se tak moc nepleteš. Právě jsem se taky ještě dozvěděla, že mě možná vyhodí z redakce *Newsflash*. Katastrofa se tedy neomezuje jen na můj milostný život.“

„*Newsflash*? Ten studentský časopis, který vůbec nikdo nečte?“

Se sténáním jsem si zabořila obličej do dlaní.

„Přesně ten.“

Zdálo se, že se na vteřinku zamyslela, a pak jsem přes roztážené prsty viděla, jak lehce seskočila z umyvadla. V následujícím okamžiku mi sundala ruce z obličeje.

„Liv?“

„Matyldo?“

„Víš, co teď uděláme?“

„Skočíme z okna?“ navrhla jsem s nadějí.

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Lépe.“

„Alkohol?“

Mrkla na mě. „To s tím můžeme spojit.“

Než jsem mohla položit další otázky, podržela mi před noseem jeden ze svých zlatých letáků.

Hledá se spolubydlící, stálo tam tučným černým písmem. *Soho. Sdílený byt pro 4 osoby. Cenově dostupný*. Dál jsem se nedostala.

Nechápavě jsem se na ni podívala. „To má být vtip?“

„Jak to? Nehledáš snad byt?“

„Já... teda...“

„Sleduj. Máš už mužů dost, ne? Ten rozchod nebyl tak dávno, víd?“

Privřela jsem oči a podívala se na hodinky. „Asi před hodinou.“

„Skvělé.“

„Jak souvisí jedno s druhým?“

„Ále, nijak. Jdeš?“

„Kam?“

„Ke mně domů, kočko. Co říkáš účasti na konkurzu ve společném bytě s laskavou podporou Johnieho Walkera?“

Neríkala jsem vůbec nic. Byla jsem totiž příliš zmatená. Ale Matyldě to zřejmě nevadilo. Chytila mě za ruku a cílevědomě mě táhla za sebou ven z umývárny – zatímco jsem přemýšlela, kolik důležitých událostí se do toho dne ještě vejde.

Matylda celou cestu do svého bytu vesele štěbetala, jako by vycítila, že nemám náladu mluvit o sobě. Za deštivými okny dvoupatrového autobusu se kolem nás míhal obzvláště šedivý Londýn, zatímco mi vyprávěla vše o svých spolubydlících.

Když jsme však asi o patnáct minut později vystoupily na křižovatce mezi Oxfordem a Soho, začínala jsem mít pocit, že mi moje nová známá něco tají. Podle jejích slov byl byt prostorný, měl čtyři ložnice, společný obývací prostor s otevřenou kuchyní a nacházel se v pěkném starém domě nad barem. Asi bydlela s jedním klukem a další dívkou v našem věku a čtvrtá spolubydlící si z neznámých důvodů tajně sbalila věci a zmizela. I přes nízký nájem uprostřed Soho. V životě se stávají i podivnější věci.

„Zdá se, že ten pokoj je stejně prokletý jako místo učitele obrany proti černé magii poté, co je začaroval Voldemort,“ uzavřela Matylda nakonec tajemně a chytila mě za loket, aby mě navedla do správné ulice. Panoval tu čilý ruch. Starbucks, mexické bistro a obchod s klavíry v řadě vedle sebe. Vedla mě dál před malebně vyhlížející bar s názvem Ginger Cat. Vedle ozdobných písmen byla štětcem namalovaná strakatá kočka a za arkýřovými okny bylo matně vidět tmavý nábytek a svíčky stékající po prázdných lahvích od alkoholu.

I přes Matyldin tajemný návrh jsem se rozhodla prozatím držet jazyk za zuby. Zaprvé jsem neměla chuť vracet se

do Joshova bytu, kde mi každý metr čtvereční připomínal minulost a mé selhání, a zadruhé jsem si nemohla dovolit nechat si tuto příležitost ujít. I kdyby byl pokoj totální špinavá díra, bylo to lepší než nic. Děsila jsem se pomyšlení na online inzeráty a mezi nimi můj text... Matylda mě alespoň zažila autentickou – i když jsem netušila, jak mi takové chování mohlo přinést tuhle příležitost.

Prošly jsme kolem baru ke skrytému vchodu do domu. Tmavě modře natřené dveře povolily až poté, co Matylda otočila klíčem a dvakrát se o ně plnou vahou opřela.

„Kolik uchazečů vlastně máte?“ chtěla jsem vědět, když jsme stoupaly po širokém točitém schodišti, jehož zábradlí zdobily kované květiny, do čista ohlazené častými doteky. Omítka na stěnách se odlupovala. Dům byl zchátralý, ale s půvabem. Mám ráda staré budovy, mají svůj příběh a jsou mnohem útulnější než nóbl sterilní novostavby.

„Asi sto.“ Matylda se ušklíbla. „Hledání nám pomalu začíná lézt na nervy. Nemůžeme přece vzít jen tak někoho. Ta osoba musí zapadnout mezi nás a...“ Nedokončila větu a odkašlala si.

„A pronajímatelé nechávají hledání na vás?“ zeptala jsem se. Vzhledem k ideální poloze bytu znělo sto uchazečů reálně.

„Mhm.“ Matylda si pohrávala se svazkem klíčů. Došly jsme do druhého patra a ona zamířila na konec chodby. „Jsou to rodiče našeho spolubydlícího a věří nám.“ Zastavila se před dva a půl metru vysokými dřevěnými dveřmi a odemkla je. „Tak vejdi!“

Dveře se s tichým cvaknutím otevřely.

Při prvním kroku dovnitř mi pod botami zavržala dřevěná prkna a musela jsem se mimovolně usmát, když jsem za staromódní komodou zahlédla plakát k filmu *Dej mi své jméno*. Vedle ní stála obrovská monstera v květináči ve

tvaru antické ženské hlavy. Zhluboka jsem se nadechla nosem. Každý cizí byt vyzařuje svou zvláštní vůni, ale tenhle voněl jen po vanilce.

Matylda zachytila můj pohled a zazubila se. „Briony je naprosto posedlá svíčkami Yankee Candle. Tento týden je favoritem ‚vanilkový dortík‘. Doufám, že ti to nevadí.“

Zavrtěla jsem hlavou, zula jsem si boty a postavila je vedle dvou špičatých bílých kozaček z kůže.

Nespočet párů bot se táhl až na konec úzké chodby. Obří pánské tenisky vedle malých Dr. Martens, černé vedle křiklavě žlutých, hravé vedle sportovních nebo elegantních.

„A všichni jsme zbláznění do bot...“, dodala Matylda, vzala si ode mě můj černý kabát a pověsila ho spolu se svou péřovou bundou na dva zlaté háčky. „Bryyyy!“ zavolala pak na celou chodbu. „Vyhlnala jsi úspěšně ten poslední pár?“

Chodba ústila do světle zalitého obývacího pokoje s vysokým stropem, lustrem a tmavě červeným perským kobercem, který pokrýval téměř celou podlahu. Spadla mi čelist. Ani náhodou špinavá díra. Všude ze stropu visely rostliny v síťových koších, stříbrné tapety zdobily šňůry světél s malými žárovkami a kolem paletového stolu, který jako by dali dohromady sami obyvatelé, stálo několik barevných křesel, pohovek a stoliček.

„Vy máte dokonce balkon?“ uniklo mi ohromeně, když jsem zahlédla přední okno a skleněné dveře za květovaným dvojsedákem.

„Vítej v nejhezčím sdíleném bytě ve městě,“ odpověděla Matylda se smíchem.

Obývací pokoj vedl vpravo do kuchyňského koutu a vlevo do další chodby, ze které v ten moment vyšla mladá žena. Měla na sobě barevné kimono až na zem a světlé blondaté vlasy, které jí ve vlhkých pramenech padaly na ramena. Měla ještě bledší pleť než já a její rysy, stejně jako chůze, měly v sobě něco elfského.

„Když odešli, musela jsem si hned dát horkou koupel,“ řekla zvonivým hlasem. „Bytová situace v Londýně je na houbu, o tom se ani nemusíme bavit, ale kdo by se chtěl dobrovolně nastěhovat do společného studentského bytu s novorozencem?“

Matylda se znovu zasmála. Tentokrát ještě hlasitěji. „Sakra, oni měli dítě? Během našeho videohovoru mi to zamlčeli.“

„Všimla jsem si spořiče obrazovky na mobilu té ženy a pak konečně začali mluvit otevřeně. Když jsem jim musela jasně říct, že pro nás nepřípadají v úvahu, nabídli mi práci chůvy. Určitě se chtěli nastěhovat, abychom hlídali jejich dítě, zatímco budou chlastat. Ten týpek vypadal, že je hrozně nalitej.“ Až při posledních slovech jako by mě zaregistrovala a povytáhla světlé obočí.

Matylda se postavila mezi nás a udělala rukou rozmáchlé gesto směrem ke mně. „Když už mluvíme o opilosti! Někoho jsem s sebou přivedla. Jak to vypadá s našimi zásobami?“ Blondýnka se na mě nejistě usmála, zatímco se v jejích světle modrých očích mihl náznak nedůvěry. „Dobře víš, že se toho ani nedotknu.“ Pak se na mě tázavě podívala.

„Briony, Liv. Liv, Briony.“

Podaly jsme si ruce a já se na ni snažila co nejpřesvědčivěji usmát – jako bych měla svůj život pod kontrolou. I kdyby to nevyšlo, měla bych si procvičit sebevědomé vystupování, jestli jsem chtěla někoho přesvědčit, že jsem vhodná spolubydlící. No dobrá, možná o tom musím přesvědčit nejprve sama sebe...

„Liv hledá pokoj ve sdíleném bydlení. Její přítel se s ní rozešel a vyhodil ji.“ Pochybnosti v Brionině tváři se rázem rozplynuly. „Podívám se po whisky,“ prohlásila a proplula kolem mě přímo do kuchyně.

Můj napjatý úsměv se roztáhl do upřímného. „Není to tak zlé,“ řekla jsem rychle.

„Pst,“ zasyčela na mě Matylda. „Lítost na ni zabírá nej-
líp.“ Pak se slovy: „Opravdu jsem si měla předtím skočit na
záchod!“ vyběhla na chodbu, odkud se předtím vrátila její
spolubydlící.

O pět minut později jsme všechny tři seděly u stolku
a popíjely. S Matyldou jsme pily whisky s ledem, i když podle
ní to byl smrtelný hřích, Briony si do Earl Grey nalila pořá-
dného panáka. Zřejmě ze solidarity, i když se jí to hnusilo,
jak jí bylo vidět na tváři pokaždé, když si lokla. Vlna lítosti
zřejmě opravdu fungovala.

„Co studuješ, Liv? Studuješ, že?“ zeptala se a podívala
se na Matyldu zkoumavým pohledem. „Kde jste se vlastně
seznámily?“

„Na záchodech v knihovně,“ řekla Matylda a připila mi.
„Divže si nevybrečela oči a já jsem ji otravovala tak dlouho,
dokud mi neřekla o svých starostech. Vlastně jsem chtěla
vyvěsit pár letáků na nástěnku, ale pak jsem chytla příleži-
tost za pačesy.“

Briony se na mě omluvně podívala. „Typické. Fakt nemá
žádný smysl pro slušnost. Ani nezná míru.“

„Hele!“ vykřikla Matylda a obě se na sebe usmály.

Ucítila jsem, jak mě píchlo u žaludku, a rychle jsem si lo-
kla whisky. Vzápětí mě začalo pálit v krku, ale hřejivý pocit
v žaludku na sebe nenechal dlouho čekat. Jejich vzájemná
důvěrnost byla tak všudypřítomná, až to bolelo.

Po Rileyho smrti se všechno změnilo. Bylo pro mě stále
těžší navazovat s lidmi vztahy, které by nezůstávaly jen po-
vrchní. Už léta jsem s nikým nesdílela něco tak hlubokého
na čistě přátelské úrovni. Tři roky, abych byla přesná, ale
na to jsem teď nesměla myslet. Pro dnešek jsem už brečela
dost.

„Studuji žurnalistiku v bakalářském programu,“ vysvětlila
jsem jim, když se na mě obě znovu obrátily. „A ty?“

„Herectví.“

„Na Královské akademii dramatických umění,“ dodala Matylda hrdě. „Je to malá ranařka. Nedej se zmást jejím nevinným vzhledem, když chce, dokáže být úplná tygřice.“

„Teď chvíli šetři dech,“ řekla Briony se začervenálou tváří, ale přesto se musela pousmát. „Chceš si prohlédnout pokoj?“

Vstaly jsme s nápoji v rukou a šly chodbou k prvním dveřím vpravo.

„Tradá!“

Nechaly mě jít jako první, zatímco mě střídavě zasypávaly informacemi.

„Má jen deset metrů čtverečních, takže je opravdu maličký, ale vždycky se můžeš zdržovat v obývacím pokoji nebo u nás. My jsme ve svých pokojích vždycky jen na vyspání.“

„Postel a skříň si můžeš nechat. Nebo se těch věcí zbavíme na Gumtree. Naše bývalá spolubydličí už se neozývá aablokovala si nás na Instagramu a podobně, takže je dost nepravděpodobné, že by si ty věci ještě vyzvedla.“

„V suterénu je prádelna a samozřejmě můžeš používat naše nádobí a tak.“

Stěží jsem vnímala jejich slova, příliš mě rozptyloval pohled na pokoj. Ano, byl malý, ale měl výhodný čtvercový tvar. Kromě toho měl arkýř s krásným výhledem na okolní střechy. Po levé straně stála velká futonová postel z tmavého dřeva a vedle ní skříň ze stejného materiálu. Úplně perplex jsem se postavila doprostřed místnosti a zvedla oči ke stropu. I tady visel lustr.

„Připadá ti to na nic?“ zaslechla jsem za sebou Matyldu. Pomalu jsem se otočila a odkašlala si. „V čem je háček?“

Obě si vyměnily letmý pohled a na okamžik jsem viděla, jak se jim ve tváři mihl výraz připomínající paniku, než se zase ovládly.

„Co máš na mysli?“ Briony se zeptala s nevinným výrazem a omotala si kimono těsněji kolem těla.

„Je to naprosto dokonalé,“ vydechla jsem. „Ale máte přece spoustu uchazečů, ne?“

„Zatím se nenašel nikdo, kdo by se k nám hodil.“

„Proč se vaše poslední spolubydlící odstěhovala?“ Zkřížila jsem ruce a neodbytně si je obě měřila pohledem. Všechno to znělo příliš dobře, než aby to byla pravda.

Matylda pokrčila rameny. „Nemám ponětí.“

Ale Briony se téměř provinile kousala do spodního rtu. „No tak, beztak jí to budeme muset říct...“

Matylda zasténala a vzdala to. „Náš spolubydlící je kre-tén,“ vyhrkla, než vypila svou whisky na ex. „Je naprosto nesnesitelný a většinu nocí jsme nuceny spát se špunty v uších, protože si každou noc přivede domů jinou a myslí si, že se všichni musíme podílet na jeho skvělém sexuálním životě.“

„No, někdy musím spát se špunty v uších, protože si někoho přivedeš domů ty,“ zašeptala Briony, za což se na ni Matylda nevraživě podívala a pak se obrátila ke mně.

„Ale přísahám, že to je jediný háček. Jeho rodiče jsou mega milí a věří nám víc než vlastnímu synovi, který je mizera, a proto máme na starost i nové nájemníky. Ani u předchozích nájemnic nebyl úplně bez viny v tom, že odešly, protože přes den šíří špatnou náladu a v noci se trefuje do všeho, co neuteče dřív, než napočítáš do tří. A ta poslední... tak v tomhle případě se překonal. Ta se odstěhovala, protože náš milý spolubydlící spal nejen s ní, ale rovnou i s její nejlepší kamarádkou.“

„To zní rozkošně,“ odtušila jsem.

Matylda se usmála. „Jak vidíš, nájem je cenově dostupný a lokalita jako sen. Kromě toho jsme Bry a já úžasné.“ Položila přítelkyni ruku kolem ramen.

„A proč vlastně chcete mě?“

„Přímo jsem cítila tvoji pozitivní auru,“ odpověděla Matylda zcela vážně, ale pak se musela trochu zkroušeně usmát. „A já si říkala, že když ses s někým právě rozešla, je

dost nepravděpodobné, že se hned zamiluješ do nejbližšího parchanta.“

Trochu bezmocně jsem se zasmála. „Nikdy předtím jsem nebydlela ve sdíleném bytě. Je to problém?“

Současně zavrtěly hlavami. „Tím lépe, pak je ještě snadné tě nadchnout,“ řekla Matylda nadšeně.

Zamračila jsem se. To už se mi alkohol dostal do krve a zmocnila se mě zvláštní euforie. „Co když jsem psychopatka?“

„Žádná psychopatka by to o sobě nikdy neřekla,“ odpověděla Matylda.

Briony ke mně přistoupila, vážně se mi podívala do tváře a položila mi obě ruce na ramena. „Já v tom ani kouska smyslu nevidím.“ Její hlas s každým slovem zesiloval a já se nezmohla na nic jiného než na ni zmateně zírat. „Darmo o tom mluvit!“

„Zkoušejí právě *Alenku v říši divů*,“ prohodila Matylda po dramatické pauze.

Všechny tři jsme se rozchechtaly.

Když jsme se stále rozesmáté vrátily do obývacího pokoje, nalily si whisky a Matylda pustila desku Arctic Monkeys, napadlo mě, že ten den nakonec nebyl až tak špatný.

V tu chvíli se ozvalo bouchnutí dveří od bytu, následované ráznými kroky, a mně se z nevysvětlitelného důvodu prudce zrychlil tep.

Později jsem se k tomu okamžiku v duchu vždy znovu a znovu vracela a ptala se sama sebe, jak mohlo mé tělo zareagovat ještě předtím, než jsem dokázala nebezpečí pojmenovat. Později budu život dělit na „před“ a „po“. Stejně jako ten den, kdy se mi zhroutil svět a zklamal mě člověk, kterému jsem nejvíc věřila.

„Ahoj, sluníčko,“ zacvrlikala Matylda přes hudbu a Briony po ní s chichotáním hodila polštář, který ji o vlasek minul a sklouzl za pohovku.

„Neproprovokuj ho tak vždycky,“ zasyčela, ale Matylida se jen smála.

„Přinesu notebook a můžeme se s jeho rodiči spojit po Skypu a představit jim naši novou špičkovou kandidátku.“ Odložila křišťálovou sklenici na stůl a vstala. „Nenech se jím zastrašit,“ dodala ještě směrem ke mně, než zmizela v chodbě.

Místo odpovědi jsem si znovu pořádně lokla a potlačila hysterický smích. Dělá si legraci? Chtějí si skypevat s domácími, zatímco do sebe lijeme whisky? A to má udělat dobrý dojem?

Píseň dozněla a už se ozývaly první tóny „I Wanna Be Yours“. Něžná hudba pronikala hluboko do mého nitra, nedokázala však uklidnit mé divoce pulzující srdce.

Než jsem se stihla Briony zeptat, jak vážně mám brát její kamarádku, zaskřípala za mnou dřevěná prkna.

„Co se tu děje?“

Seděla jsem na křesle zády k chodbě, ale okamžitě jsem ztuhla. Sklenice v mých prstech se začala chvět, proto jsem ji honem odložila na stůl.

Nebud' směšná, Liv. Nebud' směšná. Jsi jen trochu nalitá.

Briony se zářivě usmála na osobu za mnou. „Ahoj, Noahu. Dáš si taky drink?“